

Sır Saklamak İnsanın Emaneti ve Sorumluluđu

Eûzü billâhi mineşşeytânirracîm. Bis-millahirrahmanirrahim.

el-Hamdülillahi Rabbi'l-âlemîn, hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh alâ külli hâlin ve fî külli hîn ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîn.

Emmâ ba'dü fe kâle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem:

حَدِيثُكُمْ بَيْنَكُمْ أَمَانَةٌ، وَلَا يَجِلُّ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَرْفَعَ لِمُؤْمِنٍ قَبِيحًا.

Hadîsüküm beyneküm emânetün ve lâ yehillü li-mü'minin en yerfea li-mü'minin kabîhan.

Sadaka Resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Bu hadîs-i şerîfi Ebû Nuaym rivayet etmiş. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

a. Konuşmanız, Sözüünüz Aranızda Emanettir

Hadîsüküm beyneküm emânetün. “Konuşmanız, sözüünüz aranızda emanettir.”

Ben sana bir şey söylemişim, sen ötekisine bir şey söylemişsin; bu sözler emanettir. Emanete riayet etmek, emaneti kaybetmemek, zayi etmemek, korumak, kollamak, saklamak lazım! Aranızda kişisel olarak konuştuğunuz sözleriniz birbirinize emanettir. Ben sana bir şey söylemişsem bu benim sana emanetim. Sen falanca arkadaşına bir söz söylemişsen emanet...

Ne olacak, ne olmayacak?

Ve lâ yehıllü li-mü'minin. “Bir mü'mine helal olmaz...” *En yerfea li-mü'minin kabîhan.* “Öteki mü'mine kötü sözü götürüp iletmek helal olmaz.”

Buradan şunu anlıyoruz ki sözün sahibi hoşlanmayacak, memnun olmayacaksa o sözü onun izni olmadan başkasına söylemeye hakkımız yoktur. Hoşlanmayacağı bir sözü götürüp

başkasına söyleyemeyiz. Sana söylemiş, emanet vermiş.

Ben sana 10 bin kron emanet versem sen de onu götürüp başkasına verir misin?

Nasıl olsa bir-iki sene sonra geleceğim, alacağım. Yani emanet...

Arabayı emanet bırakmışım, götürür başkasına verir misin?

Emanetin arkasından dokuz tane şeytan dolaşır derler. “Aman, nemelazım, benim arabamı al kardeşim. Bu araba emanet, bunu kullanma. Çarparsın, bilmem ne yaparsın, sonra mahcup olurum. Emanet bırakan insana ayıp olur.” dersin.

Söz de öyle! Sözü de korumak, sırrı saklamak lazım. Ayrıca söylemeye, “Bak, bu sözü kimseye söyleme, tamam mı?” filan demeye lüzum yok. Bir insan böyle bir söz söylerken hele bir de iki tarafına bakınıp da söylüyorsa demek ki başkasının duymasını istemiyor. Onu hiç söyleyemez. İki tarafa bakıyor, bir de yanaşıp, sesini alçaltıp bir şey söylüyor. Demek bu, hiç söylenmeyecek. Çatlasa söylemeyeceksin, ömrünün sonuna kadar saklayacak,

söylemeyeceksin. Söylersen uygun olmuyor. Bir müslümana başkasının ayıbını, kusurunu veya onun hoşlanmayacağı bir şeyi söylemek helal olmaz. Sır saklayacak, sözü koruyacak, bildirmeyecek.

Sen ona bir şey söylüyorsun. O ona söylüyor. O ona söylüyor. Biraz sonra senin kulağına geliyor.

Hiz. Ömer *radiyallahu anh* birisine demiş ki;

“Gel buraya. Seni falanca şehre vali tayin ettim. Hiç kimseye söyleme. Git, evde hazırlığını yap.”

Adam Medine-i Münevvere’yi bırakacak, o şehre gidecek. Eve gelmiş, eşyalarını, lazım olacak şeyleri filan toplamaya başlamış. Hanım demiş ki;

“Ne oluyorsun? Efendi ne oluyor?”

Demiş ki;

“Halife, emîrû’l-mü’minîn Hiz. Ömer beni falanca şehre vali tayin etti. Onun için eşyaları topluyorum, gideceğiz.”

Kadın sevinmiş, havalara uçmuş. Gitmiş, bir akrabasına söylemiş. O, başkasına söylemiş. “Filanca kimse vali olmuş, filanca yere gidiyormuş.” filan...

Ondan sonra birisi gelip Hz. Ömer’e, “Falancayı filanca yere vali mi tayin ettin?” diye söyleyince Hz. Ömer bakmış ki sözü ona söylemişti, kimseye söylememişti, ikisinin arasıydı. Döndü, dolaştı, kendisinin kulağına geldi. Azletmiş, vazgeçmiş, vali tayin etmemiş. Çünkü sırrı saklamıyor. “Kimseye söyleme” dedi, karısına söylemiş. Yeter! Zaten hanımına söyledin mi, yeter!

Arapların bir atasözü vardır:

“İkinci bir kişiye geçen sır, yayılır.”

Hiç söylemeyeceksin; söyledin mi yayılır. En iyisi, hiç söylememek! Hiç kimse duymayacak. İnsan yaptığı bir şeyi sessiz sedasız - hele öyle söylenmişse- yapmalı, bitirmeli. Tantanayla, bilmem neyle filan yaptın mı olmuyor.

Bizim köyde bir ağa vardı. Öyle bir ağa ki -köyden denize kadar beş kilometre yoldur;

dağlar, dereler, tepeler- onun tarlası hiç başkasının arazisine basmadan aşağıya inermiş. Kendi tarlasından kendi tarlasına geçmek üzere... Çok da kurnaz bir adam... Parayı elde tutmak da bir sanat, kolay değil.

Onun rakibi yakındaki nahiyede bir başka şahıs var. İkisi de ağa olunca, zıt kutupların birbirlerini ittiği gibi geçinemiyor, yan yana gelemiyorlar. Aralarında rekabet, çekişme var.

Zenginin birisi bir güzel zeytinliği, tarlayı satıyormuş. Aman sevinmiş, çok güzel... Güzel bir tarla, deniz kenarında... Hemen kâhyasını çağırmış, demiş ki;

“Git, tapu işlemlerini yap. Al sana nüfus kâğıdı, al sana para pul vs. İlçede yani Ayvacık'ta işlemleri yap.”

Kâhya da;

“Peki.” demiş. Her türlü malzemeyi; nüfus kâğıdı, pul, resim, tapu için ne gerekliyse hazırlamış, almış, ilçeye gidecek. Köyün kahvesine uğramış. Kahvede arkadaşı;

“Yahu gel, otur, bir çay içelim. zledim seni, çoktandır görüşmedik.” filan demiş. O da demiş ki;

“Yok, işim var.”

“Ne işi var? Ne işin olabilir? Sonra yap. Otur, özledim, çay içelim, kahve içelim...” diye ısrar edince;

“Yok. Mühim işim var.” demiş.

“Ne mühim işi?” demiş.

“Bizim ağa tarla alıyor.”

“Neredeki tarla?”

“Falanca yerde... Deniz kenarında, sahilde... Falanca adam şu kadara satıyor, bizim ağa onu alıyor.” demiş.

Köyün kahvesinde ötekisi de uzaktan duymuş. Sessiz sedasız kalkıyor, son derece süratle malın sahibine gidiyor. Ötekisinin verdiğiinden birazcık daha fazla vererek işini bitiriyor, gidiyor. Öteki adam gidecek de tapuda iş yapacak. İş bitti, malı rakip aldı, kaptırdı.

Neden?

Konuştun! Konuştu mu gider.

Fatih Sultan Mehmed ne demiş?

Vezir, “Nereye gidiyorsunuz hükümdarım?” demiş. Cevap vermemiş. Bir daha sormuş, cevap vermemiş. Bir daha sormuş, cevap vermemiş. “Bak, sakalımın bir kılı nereye gittiğimi bilse... Şu kıllardan bir tanesinin bildiğini anlasam... O kılı kopartır, mumda çatır çatır yakardım. Kılımın bile bilmesini istemedim, kopartır yakardım.” demiş.

Vezir bakmış, papuç pahalı; bir daha ısrar edememiş. Belli etmeden gidiyor. Gebze’ye doğru yola çıkmış, oradan İzmir’e geçecekmiş. Otranto kalesi yani İtalya’nın güneyi zaten alındı. Oraya asker çıkartacakmış. Donanmayı filan hazırlamış, İtalya’yı fethedecek. Ama Gebze’de vefat etmiş veya zehirlenmiş. Rivayete göre yahudi dönmesi olan Yakup Paşa isimli hekimbaşısı zehirledi diyorlar. O devrin tarihçilerinin bazıları böyle bir dedikodu naklediyorlar.

Sırrı saklayacaksın. Sır saklamayı, lüzumsuz konuşmamayı, boşuna gevezelik etmemeyi öğreneceksin ve çoluk çocuğuna, hanımına, hizmetçine, kâhyana öğreteceksin.

حُرِّمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ بَكَتْ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ،
وَحُرِّمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ سَهَرَتْ [سَهَرَتْ] فِي
سَبِيلِ اللَّهِ. حم طب وَالْحَاكِمُ عَنْ أَبِي رَيْحَانَةَ،
زَادَ طَب وَكَ: «وَحُرِّمَتِ النَّارُ عَلَى عَيْنٍ غُضَّتْ
عَنْ مَحَارِمِ اللَّهِ، أَوْ عَيْنٍ فُقِئَتْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ».

*Hurrimeti'n-nâru alâ aynin beket min
haşyetillâhi ve hurrimeti'n-nâru alâ aynin se-
hired fî sebîlillâhi. Ve zâde Taberânî, “Ve hur-
rimeti'n-nâru alâ aynin guddat an mehâri-
millâhi ev aynin fukiet fî sebîlillâhi.”*

Bu hadîs-i şerîf, Taberânî ve Ahmet İbni Hanbel ve Hâkim'in eserinde kayıtlı. Bunlar mühim kaynaklar. Peygamber Efendimiz buyurmuş ki;

b. Allah Korkusundan Ağlayan Bir Göze Cehennem Haram Kılındı

*Hurrimeti'n-nâru alâ aynin beket min
haşyetillâhi. “Allah korkusundan ağlayan bir
göze cehennem haram kılındı.”*

Bir göz Allah korkusundan ağladı mı... Adam yaşlı başlı insan; kadın değil, çocuk değil, olur olmaz şeyden ağlamaz ama geceleyin seccadesine oturmuş, Kur'an okumuş, namazını kılmış, tesbihini çekmiş, tevbe-i istiğfar ederken, âşık-ı sâdık, ağlıyor.

Bu ağlamaya ne derler?

Allah korkusundan, haşyetullahtan ağlamak.

Hz. Ömer *radiyallahu anh* o kadar ağlarmış ki, "Gözyaşları yanağında iz bıraktı." diyorlar. Hz. Ömer! Şu kapıdan sığmaz, baba-yiğit insandı. Kimse karşısında duramazdı. Kızdığı zaman döverdi; hatalı bir şeyini gördü mü kamçıyı patlatırdı.

Birisi geldi, bir şey söyledi. Hemen Hz. Ömer dedi ki;

"Yâ Resûlallah! Müsaade et, şunun kafasını vurayım."

Kafasını vurayım, boynunu vurayım ne demek?

Keseyim kafasını! Asabi insan, kızdı mı kimse elinden kurtulamaz. Böyle bir insan ama Allah korkusundan ağlardı.

“Allah korkusundan ağlayan bir göze cehennem haram kılındı.” ne demek?

O adam cehenneme girmeyecek demek. Müjdeler olsun cennete girecek, cehenneme girmeyecek, cehennemde yanmayacak demek, bir.

Ve hurrimetî'n-nâru alâ aynin sehiret fî sebîlillâhi. “Allah yolunda uykusuz kalan bir göze de cehennem ateşi haram kılındı.”

Allah korkusundan uykusuz kalmak ne demek?

Nöbet tutuyor, herkes uyuyor; o adam kalenin burcunda bakınıyor. Düşman geliyor mu, gelmiyor mu diye geceyi uykusuz geçiriyor. *Fî sebîlillah.* “Allah yolunda.” Savaşta, orduyu bekliyor, nöbet tutuyor; uykusuz kalıyor. Allah yolunda, *fî sebîlillah* -Allahu âlem “savaşta” demek- uykusuz kalan göze de cehennem ateşi değmeyecek.

“İslâm ordusunu ve müslümanları korumak için gözcülük yapan göze...” diye bunu açıkça bildiren başka hadîs-i şerîfler de var.

Demek ki bu da çok sevap! Askerlik, savaş, cihad sevap. Savaşta bekçilik, gözcülük, nöbet tutmak sevap... Öyle sevap ki sahibi cehenneme girmiyor.

Kitaplardan Taberânî ve Hâkim bu hadîs-i şerîfe iki cümleyi daha eklemişler;

Ve hurrimetî'n-nâru alâ aynin guddat an mehârimillâhi.

“Allah’ın haram kıldığı şeylere bakmamak için gözünü kapayan göze de cehennem haram kılınmıştır.”

O da cehenneme girmeyecek. Allah’ın haram kıldığı şeylere bakmamak için gözünü kapatan insan da cehenneme girmeyecek. Bu, bu devirde kadın ve erkek tüm insanların belki en çok günah kazandıkları işlerden birisidir. Haram olan şeye bakmak!

Nerede bakar bu harama?

Çarşıda bakar, sokakta bakar...

“Yok! Bu sokağa, çarşıya, pazara gitmez; bu hanım evde durur.”

Televizyona bakmaz mı? Televizyona baktı mı zaten televizyon her şeyi karşısına, ayağına getiriyor. İnsan oturduğu yerden her şeyi görüyor.

Kilisenin içinde papaz vaaz veriyor, seyrediyorsun. Hiç ömründe kiliseye gitmemiş adam... Filmin kahramanının kardeşi ölüyor, mezarı başında merasim oluyor, papaz konuşuyor. Adamın mezarının başına gidiyorsun. Aslında gittiğin yok ama ne konuştuğunu, ne olduğunu, ne işaret ettiğini, nasıl gömdüklerini görüyorsun.

Falanca kimse, filanca kimseye aşıkmiş da bilmem şöyle olmuş da böyle olmuş da televizyon adamın yatak odasını gösteriyor. Ondan sonra çeviriyor; falanca adam dalgaların üzerinde sörf yapıyor, bilmem ne yapıyor diye plajları, çıplakları gösteriyor.

Ondan sonra arada “reklam” diyor. Otomobil reklamı; kadın çıkıyor otomobilin üstüne, bacak bacak üstüne atıyor, ondan sonra aşağı tarafa düşüyor. Güya reklam! Ne ilişkisi

var bu otomobille bu karının? Bu kadını ne diye çıkarttı karşımıza? İşte öyleydi, böyleydi... Şeytanın kutusu! İçine ne koyarsa onlar televizyonu açan insanın evine giriyor.

Bir televizyonumuz olsa da İlâhiyat Fakültesi gibi çalışsa, hep dini konuları anlatsa... Adı, İlâhiyat televizyonu olsa... Hadisten, tefsirden, vaazdan, ahlâktan, adaptan, Kur'an'dan, Arapça'dan, böyle şeylerden bahsetse...

Olmaz mı?

Çok iyi olur! Bunu bekleyen, bunun hasretinden yanıp yakınan, kötü sahneleri gördükçe üzülen nice insan vardır. Bazıları diyorlar ki;

“Kötü sahne gelince kapatırız.”

Öteki şeytanlar da bunun böyle olacağını anladıklarından iyi şeylerin arasına kötülerini koyuyorlar ki arada yuttursun diye...

Balığa doğrudan doğruya çengeli sallarsan, balık çengeli yutar mı?

Yutmaz! Ne de olsa kafasında şu kadar da olsa bir beyni var. Yutmaz.

Ne yapıyorlar?

Üstüne solucanı, midyenin etini sarıyor. Hiç kancası görünmüyor. Ondan sonra suyun içine sallıyor. Hatta bazen canlı takıyorlar, kıpırdıyor. Balık solucan geldi diye bir atlıyor, kanca ağzına takılıyor, hayatından oluyor. Yukarı çekiliyor.

İş nereye gidiyor?

Bu işin sonu tavaya kadar gidiyor. Tavada pişiyor, ondan sonra da mideye kadar gidiyor. Bitti! İşte bir aldatmaca...

En güzel programın arasında durduruyor. Üç-beş tane adam dinî bir konu tartışacak, dizilmişler. Tanıtıyor; bu profesör falanca... Bu falanca... Bu falanca oğlu falanca... Bu sayın bakan, bu bakmayan... Bu gören, bu görmeyen... Derken İslâm'da şu var mı, yok mu, kimisi var diyor, kimisi yok diyor; milleti heyecanlandırıyor... Hop karşısına reklam! Al sana günah...

Yusuf İslâm geldi. Müslüman olmuş bir Yunanlı pop şarkıcısı... Sakallı, sarık sarıyor, cübbe giyiyor; öyle geziyor. 32. Gün'ün sahibi onunla konuşma yapmış. "Haydi seyredelim."

dedik. Yusuf İslâm kardeşimiz... Ben hastalandığım zaman hastaneye geçmiş olsuna bile gelmişti, tanıyoruz.

Ben de Ankara'da camide vaaz verdim, vaazdan çıktım, geldim, televizyonu açtık. Hain! Yusuf İslâm'ın programının bir kenarına müstehcen bir filminin sahnesini koymuş. O film çok tepki uyandırmış da bilmem ne...

Kerata! Sen bunu buraya niye koydun?

Müslümanları avlamak, tavlamak, avlayıp tavlayıp zokayı yutturmak için... Müstehcen yatak sahnesi... Tam Yusuf İslâm çıkacak derken... Çok fena oldum. Çünkü çoluk çocuk herkes seyrederken, birden geliyor. Kurnaz!

Üç-beş sene önce Nazlı Ilıcak, Korkut Özal'ı çıkarttı. Konuşma yaptılar, güzel güzel cevaplar verdi. Ondan sonra;

“Bir ilahi bilir misiniz?” dedi.

“Bilirim.” dedi.

“Sever misin?”

“Severim.”

“Söyler misin?”

“Söyleyim.” dedi. “Sen Allah’ı sever-
sen Allah seni sevmez mi?” ilahisini söyledi.
Güzel; tebliğ yapmak istiyor filan... Buraya
kadar hepsi güzel...

Nazlı Ilıcak onun arkasından... O za-
manki Nazlı Ilıcak, şimdiki herhalde biraz de-
ğişti. Aynı programın içinde hemen arkasından
bir müstehcen açık saçık şarkısını eklemesin
mi...

Birisi hocamıza demiş ki;

“Efendim! Ne olacak; düğmesi elimizin
altında değil mi? Kapatırız, olur biter.”

Hocamız bir kızmış ona, bir azarlamış;

“Onu yapmak için evliyâ olmak lazım.”
demiş.

Sen evliyâ mısın? Şeytana kanıyorsun,
aldanıyorsun.

Demek ki Allah’ın haramlarına karşı,
haramlara bakmayayım diye gözünü kapatana
da cehennem ateşi değmiyor, üç.

Dördüncüsü;

Ev aynin fukıet fî sebîlillâhi. “Allah yolunda savaşırken gözüne barut, mermi gelmiş; gözü kör olmuş.”

Allah yolunda körelmiş olan gözün sahibi de demek ki cehenneme girmeyecek. Zaten bir insanın gözüne veyahut bir başka azasına hâl-i hayatında bir noksanlık gelir de o da sabrederse... Mesela gözü görmez oldu. O zaman sabrederse yani edebini muhafaza ederse Allah cennetlik ediyor. Sabretmek lazım!

c. İlk Önce Cennete Kim Girecek

Allah sağlıklı, âfiyette yaşatsın ama olursa, bir hastalık filan gelirse sabretmek lazım!

Sonuncu hadîs-i şerîf:

حُرِّمَتِ الْجَنَّةُ عَلَى الْأَنْبِيَاءِ كُلِّهِمْ حَتَّى
أَدْخُلَهَا، وَحُرِّمَتُ عَلَى الْأُمَّمِ كُلِّهَا حَتَّى
تَدْخُلَهَا أُمَّتِي.

Hurrimetri'l-cennetü ale'l-enbiyâi küllihim hattâ edhulehâ ve hurrimet ale'l-ümemi küllihâ hattâ tedhulehâ ümmetî.

Bu da sahih bir hadîs-i şerîf! Hz. Ömer *radiyallahu anh*'ten Darekutnî rivayet etmiş. Hâkim'in *Müstedrek*'inde de mevcut bir hadîs-i şerîf. Eğer Allah'ın iyi kulu olabilirsek, Peygamber'in güzel ümmeti olabilirsek bizlere müjde...

Nedir bu müjde?

Hurrimeti'l-cennetü ale'l-enbiyâi küllihim. “Bütün peygamberlere cennet haram kılındı, giremezler...” Bütün peygamberler cennete giremezler, cennet haram kılındı... *Hattâ edhulehâ.* “Ben girinceye kadar.” Ben girmedikçe onlar giremezler.

İlk önce cennete kim girecek?

Peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri.

Ve hurrimet ale'l-ümemi küllihâ. “Bütün ümmetlere, cennetliklerine de cennet haram kılındı...” *Hattâ tedhulehâ ümmetî.* “Ümmetim girmedikçe...”

Cennete önce Peygamber Efendimiz, sonra Peygamber Efendimiz'in ümmeti gire-

cek. Ondan sonra öteki peygamberler ve ümmetleri girecek. En arkada gelmiş bir ümmetiz biz. Bizden sonra, âhir zamanda başka ümmet yok, kıyamet kopacak. Ama en önde, en kıymetlisiyiz. Allah'ın en sevdiği ümmetiz.

Peygamberimiz, peygamberlerin en sonunda gelmiş ama seyyidü'l-enbiyâ, server-i enbiyâ, peygamberlerin serveri. İmamü'l-enbiyâ ve'l-mürselîn, hepsinin önderi Peygamber Efendimiz. Hatta bu kitabın başında başka bir hadîs-i şerîf var, Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Ben cennetin kapısına varacağım ve açılmasını isteyeceğim. Cennetin bekçisi olan melek diyecek ki...”

مَنْ أَنْتَ؟

Men ente? “Kimsin sen?”

“Aç cennetin kapısını, gireceğim.” diyeceğim. Melek de soracak;

“Kimsin sen?”

Cennetin bekçisi kim?

Rıdvan isimli melek! Rıdvan isimli melek, “Kimsin sen?” diyecek. Peygamber Efendimiz de kendisini tanıttacak;

“Ben Muhammed-i Mustafâ’yım. Âhirzaman peygamberi Muhammed-i Mustafâ’yım.” diyecek. Cennetin kapıları açılacak, Rıdvan açacak, diyecek ki;

بِكْ أُمِرْتُ أَنْ لَا أَفْتَحَ لِأَحَدٍ قَبْلَكَ يَا رَسُولَ

الله

Bike ümirtü en lâ efteha li-ehadin kab-leke yâ Resûlallah. “Senden önce bu kapıları kimseye açmamak bana emrolunmuştu da ondan sordum yâ Resûlallah, buyur.”

Ve ilk defa Peygamber Efendimiz girecek. Ondan sonra Ümmet-i Muhammed’in evliyâullah, mukarrabîn büyükleri girecekler. Ümmet-i Muhammed girecek, ondan sonra öteki peygamberler ve ümmetleri girecek.

Allahu Teâlâ hazretleri içinde bulunduğumuz nimetlerin kadrini kıymetini bilmeyi bize nasip etsin. Âhirzaman peygamberi Mu-

hammed-i Mustafâ'nın ümmetiyiz. Ümmetlerin en şereflişindeniz, en kıymetlisindeniz. Allah bu iman ile yaşayıp bu iman ile âhirete göçmeyi nasip eylesin. Peygamber Efendimiz'le firdevs-i âlâyâ girmeyi nasip eylesin.

Kusurlarımızı, günahlarımızı affetsin. Bizde sevmediğı ne gibi huylar varsa, ne kadar günahımız varsa silsin. Bizi pak eylesin, temizlesin. Sevdığı kul eylesin. Sevdığı işleri yapmak, Kur'an'ı ezberlemek, İslâm'a hizmet etmek, müslümanlara faydalı hizmetler yapmak, çok sevaplar kazanmak nasip etsin. Huzuruna sevdiği kul olarak varmayı nasip etsin. Cennetiyle, cemaliyle cümlemizi, cümlelerinizi sevdiklerimizle beraber müşerref eylesin.

el-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

18 Recep 1421 / 16.10.2000

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

